

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 265: Quán Chiếu Chính Là Tư Duy. Tuy Nhiên, Sự Tư Duy Đây Cần Phải Lìa Xa Hết Thảy Vọng Tưởng Táp Niệm, Lắng Lòng Sạch Niệm, Một Lòng Chuyên Chú. Không Ở Trên Văn Tự Mà Sanh Tri Giải, Ấy Là “Bất Thủ Pháp” (Không Chấp Vào Pháp). Lại Dem Toàn Bộ Tinh Thần Chú Tâm Vào Kinh Văn, Ấy Là “Bất Thủ Phi Pháp” (Không Chấp Vào Phi Pháp). Đây Chính Là Tu Định

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 019)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Quán chiếu chính là tư duy. Tuy nhiên, sự tư duy này cần phải lìa xa hết thảy vọng tưởng táp niệm, lắng lòng sạch niệm, một lòng chuyên chú. Không ở trên văn tự mà sanh tri giải, ấy là “bất thủ pháp” (không chấp vào pháp). Lại đem toàn bộ tinh thần chú tâm vào kinh văn, ấy là “bất thủ phi pháp” (không chấp vào phi pháp). Đây chính là tu Định.】

Đoạn này giảng càng rõ ràng hơn rồi. Đọc kinh là tu Định, trong Định có Giới, có Huệ, Tam học [Giới - Định - Huệ] hoàn thành cùng một lúc, đây gọi là biết đọc kinh.

Người không biết đọc kinh, đặc biệt là người mới học giảng kinh, họ thường suy nghĩ xem trong kinh có ý nghĩa gì, câu này phải giảng thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui đều nghĩ sai, giảng sai cả rồi. Nguyên nhân là gì? Là do bạn dùng tâm vọng tưởng, dùng vọng niệm để giải thích kinh Phật, đem kinh giải sai hoàn toàn, điều này là không được. Cho nên, giảng kinh là một việc rất khó.

Người sơ học giảng kinh chưa có công phu Định, trí huệ chưa khai, vậy phải làm sao? Người xưa giảng kinh không giống với chúng ta, cho nên Cổ đức rất cao minh, rất như pháp. Người xưa giảng kinh, là sau khi đã đắc Định, sau khi đã khai trí huệ rồi mới ra giảng. Không giống như hiện nay, hiện nay phiền não trùng trùng mà đã lên bục giảng kinh, cho nên giảng khiến mọi người làm sao mà không sanh phiền não cho được? Họ sanh phiền não là đương nhiên, đạo

lý là ở chỗ này. Tiêu chuẩn của người xưa rất cao, người xưa không tự đề cao mình. Phải thật sự chính mình có thọ dụng, có tâm đắc, mới đem ra báo cáo cùng mọi người, ai nấy đều rất khiêm hư. Không có chuyện tham danh như bây giờ, chuyện ham lợi lại càng không có, danh vọng lợi dưỡng người ta thật sự không màng đến.

Hiện nay người giảng kinh ít rồi, mà không giảng thì không được. Thầy Lý [Lão cư sĩ Lý Bình Nam] dạy cho những người phiền não chưa đoạn, tâm chưa thanh tịnh như chúng tôi một phương pháp. Thứ nhất, Thầy yêu cầu chúng tôi phải dùng tâm chân thành, tâm cung kính. Thứ hai, Thầy yêu cầu chúng tôi giảng theo chú giải của người xưa, không được xen tạp ý riêng của mình. Chú giải của người xưa là văn ngôn, là văn viết, chúng ta đem chú giải của Ngài dịch sang văn bạch thoại, đứng trên bục giảng mà phiên dịch lại. Nếu có sai, là Ngài sai, tôi không có sai, có thể không phải gánh trách nhiệm. Nếu như bản thân muốn giảng thế nào thì giảng thế ấy, thì bản thân phải gánh trách nhiệm, cái sai đó một khi đã phạm thì thật không thể tưởng tượng nổi. Cổ đức bảo: *“Phật pháp thác hạ nhất cá tự chuyển ngữ, yếu đọa ngũ bách thế dã hồ thân”* (Phật pháp nói sai một chữ chuyển ngữ, phải đọa làm thân chồn hoang năm trăm kiếp), nhân quả này thật đáng sợ. Đó là sự thật, không phải là giả đâu.

Cho nên khi mới học giảng kinh, phải hoàn toàn nương theo chú giải của người khác; tôi cứ chiếu theo chú giải của họ mà giảng; có sai thì là chú giải sai, tôi không sai. Thầy Lý dạy nhóm học trò chúng tôi dùng phương pháp này. Tâm phải chân, phải thành, bình thường phải đọc tụng, phải thật sự tu Giới - Định - Huệ. Tham khảo thì dùng chú giải của người xưa. Chúng tôi được đào tạo bằng phương pháp này, hơn nữa lớp của chúng tôi là lớp cấp tốc, thật sự là cấp tốc. Thầy Lý mở lớp, lớp đó chỉ mở trong hai năm, đào tạo được hơn hai mươi nhân tài giảng kinh, đa số là cư sĩ tại gia, trong đó người xuất gia hình như chỉ có hai người. Chúng tôi có hơn hai mươi đồng học, hai vị xuất gia, số còn lại thấy đều là cư sĩ tại gia, ai nấy đều biết giảng, chính là nhờ dùng phương pháp này của Thầy Lý. Vì thế, đây là phương pháp tu học căn bản.

Đoạn này giảng rất rõ ràng, rất minh bạch, chúng ta phải ghi nhớ, phải noi theo, phải học tập. Đọc kinh, chính là thật thà mà đọc, không được suy nghĩ ý nghĩa bên trong, *“không ở trên văn tự mà sanh tri giải”*, cứ thật thà đọc; bởi vì chúng ta là tu Giới, tu Định, tu Huệ, là tu Giới - Định - Huệ, chứ không phải là nghiên cứu, nếu dùng cái tâm nghiên cứu để đọc kinh là sai rồi. Không được sanh tri giải, điều này phù hợp với *“bất thủ pháp tướng”* (không chấp vào

tướng pháp); đem toàn bộ tinh thần chú tâm vào kinh văn, đây là không lạc vào không, “*bất thủ phi pháp tướng*” (không chấp vào tướng phi pháp), chính là hai bên đều không chấp trước. Đọc kinh như vậy là phù hợp với nguyên tắc chỉ đạo của Kim Cang Bát Nhã, chính là “*Ung vô sở trụ, nhi sanh kỳ tâm*” (Nên không trụ vào đâu, mà sanh tâm ấy), đã áp dụng ngay trong việc đọc kinh.

Từ đó cho thấy, đọc kinh là Tam học Giới - Định - Huệ hoàn thành cùng một lúc. Niệm Phật, tôi dạy cho mọi người một ngày chín lần niệm mười câu Phật hiệu, cũng là Giới - Định - Huệ Tam học hoàn thành cùng một lúc, các vị nghĩ xem có đúng không? Thời gian ngắn là được rồi. Trong một phút đó, trong ấy có Giới, có Định, có Huệ, cho nên sức mạnh của nó mới lớn đến thế, điều này người thường không biết được.

Nếu như các vị thấu hiểu điều này thật thuần thực, thật minh bạch, thật thông đạt, thì ngay cả mặc áo ăn cơm cũng đều là Tam học Giới - Định - Huệ. Các vị hãy nghĩ xem, những gì Đức Thích Ca Mâu Ni Phật và chư Bồ Tát thể hiện, chẳng phải chính là như vậy sao? Trong từng chút từng chút đời sống của các Ngài, bạn quan sát kỹ xem, thấy đều đầy đủ viên mãn Tam học Giới - Định - Huệ, đầy đủ Bồ Tát Lục Ba La Mật, đầy đủ Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ Tát; từng li từng tí, khởi tâm động niệm đều đầy đủ viên mãn. Kinh Hoa Nghiêm nói: “*Một là tất cả, tất cả là một*”, rõ ràng, minh hiện ngay trong từng chút của cuộc sống, chúng ta nhìn ra được rồi, đó gọi là đời sống của người giác ngộ.

Chúng ta học Phật, không phải học cái gì khác, chính là học phương pháp này. Phương pháp này học được rồi, thì bất luận hiện tại bạn đang sống theo phương thức nào, bất luận bạn đang làm trong ngành nghề nào, bạn cũng sẽ là người vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, thành công nhất. Tại vì sao? Vì trong cuộc sống của bạn, trong công việc của bạn, cho đến việc đón khách tiếp người, đều tràn đầy Tam học Lục độ, đều là Phật pháp viên mãn.

Cái hay của Phật pháp, sự viên mãn của Phật pháp, nếu không thâm nhập thì không biết được; không tiếp xúc, không thâm nhập thì không biết đâu! Nếu như nó không tốt, chư vị nghĩ xem, tôi sẽ chẳng đi học cái thứ này làm gì. Lúc tôi còn trẻ, là một người bảo thủ nổi tiếng, khi tôi phục vụ trong cơ quan, đồng nghiệp và cấp trên của tôi đều biết tôi là người bảo thủ, muốn tôi khâm phục một người, gặt đầu một cái, là chuyện khó vô cùng.

Cho nên khi tôi ở cơ quan đó tuổi còn rất trẻ, mới hơn hai mươi, nhưng sức ảnh hưởng rất lớn, bao nhiêu vị quan chức cấp cao, địa vị rất lớn, đối với tôi đều rất khách khí. Ban đầu tôi cứ tưởng họ rất khiêm tốn, rất hiếm có, biết yêu thương kẻ hậu bối; sau này nghe người khác nói lại tôi mới biết, hóa ra không phải vậy, là họ sợ tôi nói xấu họ. Tôi hỏi: “Tại sao vậy?”. Người ta bảo: “Người khác nói họ, phê bình họ thì họ chẳng sao cả, nhưng anh mà phê bình thì phiền phức to!”. Tôi hỏi: “Sao thế?”. “Anh không tùy tiện phê bình người khác, không tùy tiện tán thán người khác, cho nên sức ảnh hưởng đó rất lớn, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của họ”. Tôi mới vỡ lẽ, tôi ở cái địa vị nhỏ nhoi như vậy mà lại có sức ảnh hưởng lớn đến thế, chưa từng nghĩ qua. Đến chỗ này, tôi mới hiểu được.

Đến khi tôi học Phật, trong cơ quan đoàn thể của chúng tôi, trên dưới có hơn ba trăm người, thái độ đối với Phật pháp đều thay đổi. Tuy họ cũng không hiểu, tôi cũng chẳng nói gì, nhưng trong lúc trò chuyện bình thường họ nói: “Cái ông bảo thủ này học Phật rồi, trong Phật pháp nhất định là có cái gì đó, nhất định có đồ tốt; nếu không có đồ tốt, sao ông ấy có thể đi học cái thứ đó chứ?”. Sức ảnh hưởng này rất rộng, rất sâu.

Bên trong Phật pháp thật sự có thứ có thể thu hút chúng ta, giống như nam châm vậy, nó hút lấy bạn. Bạn ở trong đây cảm nhận được pháp vị, đạt được lợi ích, như phía trước tôi đã nói, là “dục bất bất năng” (muốn thôi cũng không được), thật sự nếm được pháp vị rồi. Quả thực thân tâm tự tại, không có gì là không thoải mái, đây là lợi ích của Phật pháp. Chẳng những không chướng ngại công việc, mà bất kỳ công việc nào cũng không chướng ngại, bất kỳ ngành nghề nào cũng không chướng ngại; nó là trí huệ, trí huệ sao có thể chướng ngại được? Các vị nghĩ xem, trí huệ có thể chướng ngại thứ gì chứ? Không có chướng ngại. Trí huệ chỉ giúp bạn thành công, chỉ giúp bạn giải quyết vấn đề, sẽ không làm khó bạn, không gây chướng ngại.

Người thường nhìn thấy Phật pháp, là thấy cái bề ngoài, bề ngoài là gì? Phật giáo là tôn giáo. Phật pháp chân chánh thì chưa nhìn thấy, chẳng những chưa nhìn thấy, mà nghe cũng chưa từng nghe qua. Cho nên mấy năm trước, tôi dùng một chuyên đề là “Nhận Thức Phật Giáo”, giảng qua mấy lần, cái đó rất quan trọng. Hiện nay sách đã được in, băng ghi âm cũng đã làm xong. Mục đích thật sự là giúp cho mọi người chân chánh nhận thức Phật pháp, thấu hiểu Phật pháp, như vậy họ mới hoan hỷ đến tu học, hoan hỷ tu học chính là hoan hỷ cải thiện đời sống khổ nạn hiện tại của chính mình, điều này quả thật vô cùng thực

tế. Cũng có thể nói Phật pháp là vô cùng tích cực, tuyệt đối không tiêu cực, tuyệt đối có lợi ích thù thắng.

Cho nên đoạn văn tự này, không những dùng trong việc đọc kinh, mà trong từng li từng tí của cuộc sống đều dùng được, bạn có thể nắm vững nguyên lý nguyên tắc này, thì mới đạt được thọ dụng chân thật.

Quy căn kết đề (xét đến tận cùng), đến sau cùng vẫn là phải niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Tại vì sao? Dẫu cho chúng ta có thể ứng dụng vào đời sống, đời này sống rất hạnh phúc, rất vui vẻ, nhưng vô minh phiền não không thể đoạn tận, đây là sự thật; nói cách khác, vẫn không ra khỏi Tam giới. Đời này rất vui vẻ, lai sanh vừa luân hồi, thì chuyện đời này đều quên sạch sành sanh; đời sau có còn cơ hội gặp lại [Phật pháp] nữa hay không, ai cũng không dám bảo đảm. Nếu như vừa mê, lại đi xuống dưới nữa, các vị nghĩ xem, điều đó đáng tiếc biết bao!

Cho nên Cư sĩ Giang Vị Nông bốn mươi năm dốc sức nơi Kinh Kim Cang Bát Nhã, sau cùng vẫn là niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, mới biết được niệm Phật là quan trọng. Vãng sanh là con đường chúng ta nhất định phải đi, không thể không đi. Nhất định phải có nhận thức này, phải có nguyện vọng này, phải nỗ lực chăm chỉ mà tu học.

Thời gian hôm nay đã hết.